



Երեց Քարլ Բ. Փարօ
Յոթանասունից

Տիրոջ ամենաառատ օրհնությունները

Երբ մենք հավատարմորեն վճարում ենք մեր տասանորդը, Տերը բացում է երկնքի պատուհանները և դուրս է թափում մեզ վրա Իր ամենաստատ օրհնությունները:

Ես երախտապարտ եմ արդար նախնիների համար, ովքեր տանն իրենց երեխաներին ուսուցանում էին ավետարանը՝ ընտանեկան երեկոներ պաշտոնապես անցկացնելուց դեռ շատ առաջ: Իմ մայրական կողմից տատիկս ու պապիկս էին՝ Իդա Ջեսսիերսոնը և Ջոն Ա. Ուեթենը: Նրանք ապրում էին Կոլոնիա Խուարեզ Չիհիուահուայում, Մեքսիկայում, փոքրիկ մի համայնքում: Ուեթենների երեխաները ուսուցանվում էին պատվիրանով և իրենց ծնողների օրհնակին հետևելով:

1920-ականների սկզբին Մեքսիկայում դժվար ժամանակներ էին: Կատաղի հեղափոխությունը նոր էր ավարտվել: Շրջանառության մեջ քիչ կանխիկ փող կար և դրա մեծ մասը արծաթե մետաղադրամ էր: Մարդիկ հաճախ իրենց գործարքները կատարում էին ապրանքափոխանակման և ծառայություններով փոխհատուցման միջոցով:

Մի օր, ամառվա վերջին, պապիկ Ջոնը տուն եկավ, ավարտելով առևտրական գործարքը և գործարքի մի մասի համար ստանալով 100 պետ արծաթ: Նա տվեց փողը

Իդային՝ հրահանգելով նրան վճարել երեխաների դպրոցական գալիք ծախսերը:

Իդան երախտապարտ էր փողի համար, բայց հիշեցրեց Ջոնին, որ նրանք տասանորդ չէին վճարել ողջ ամառվա ընթացքում: Նրանք չէին ունեցել կանխիկ եկամուտ, բայց Իդան հիշեցրեց նրան, որ կենդանիները տվել էին միս, ձու և կաթ: Նրանց այգին տվել էր առատ մրգեր և բանջարեղեն և նրանք կատարել էին առևտուր ապրանքափոխանակմամբ՝ առանց կանխիկ փողի: Իդան առաջարկեց, որ իրենք փողը տան եպիսկոպոսին իրենց տասանորդը փակելու համար:

Ջոնը մի քիչ հիասթափված էր, քանի որ կանխիկ փողը շատ կօգնեք հոգավ երեխաների դպրոցական ծախսերը, բայց նա պատրաստակամորեն համաձայնվեց, քանի որ նրանք պարտավոր էին վճարել իրենց տասանորդը: Նա տարավ ծանր պայուսակը տասանորդի գրասենյակ և վճարեց եպիսկոպոսին:

Ոչ շատ անց, նա մի տեղեկություն ստացավ, որ մի հարուստ գործարար Միացյալ Նահանգներից՝ ոմն

Պր. Հորդ, ժամանում էր հաջորդ շաբաթ իր մարդկանց հետ՝ մի քանի օր անցկացնելու լեռներում որսորդություն և ձկնորսություն անելու:

Պապիկ Ջոնը դիմավորեց տղամարդկանց խմբին Կոլոնիա Խուարեզի մոտակա երկաթուղային կայարանում: Նա պատրաստ ուներ անհրաժեշտ բեռնակիր կենդանիներ՝ թամբած ձիեր և թոկ, տեղափոխելու համար ուղեբեռը և ճամբարի սարքավորումները դեպի լեռները: Հաջորդ շաբաթն անցավ տղամարդկանց ուղեկցելով և ճամբարի և կենդանիների մասին հոգ տանելով:

Շաբաթվա վերջում տղամարդիկ վերադարձան երկաթուղային կայարան՝ գնացք նստելու և Միացյալ Նահանգներ վերադառնալու համար: Ջոնին այդ օրը վճարեցին իր աշխատանքի դիմաց, նրան տալով արծաթե պետներով մի պարկ՝ մնացած ծախսերը հոգալու համար: Ջոնը և նրա մարդիկ վարձատրվեցին, իսկ հետո Ջոնը վերադարձրեց փողի մնացորդը Պր.Հորդին, որը զարմացավ, քանի որ չէր սպասում, որ փող կմնար: Նա հարցեր տվեց Ջոնին հավաստիանալու համար, որ բոլոր ծախսերը փակվել էին, և Ջոնը պատասխանեց, որ ուղևորության բոլոր ծախսերը վճարվել էին և դա փողի ավելացած մասն էր:

Գնացքը սուլեց: Պր. Հորդը շտապեց որ գնար, հանկարծ ետ շրջվելով մետաղադրամներով ծանր պայուսակը շարտեց Ջոնին: «Միա, տար սա տուն տղաներիդ համար»: Ջոնը բռնեց պայուսակը և վերադարձավ Կոլոնիա Խուարեզ:

Երեկոյան, երբ ընտանիքը ընթրիքից հետո հավաքվեց լսելու ուղևորության պատմությունները, Ջոնը հիշեց պայուսակի մասին և ներս բերելով, դրեց սեղանին: Ջոնն ասաց, որ չգիտեր թե որքան էր պայուսակում, և զվարճության համար պայուսակը դատարկվեց սեղանին, որը բավականին մեծ կույտ էր կազմել, բայց՝ հաշվելուց հետո, պարզվեց, որ ուղիղ 100 պետ էր արծաթով: Իհարկե մեծ օրհնություն էր Պր. Հորդի այդ ուղևորությունը: Ջոնը և նրա տղաները վաստակեցին լավ աշխատավարձ, բայց 100 պետ մնացորդը հիշեցում էր ճիշտ



նույն գումարի չափով վճարած տասանորդի մասին, որը վճարվել էր մեկ շաբաթ առաջ: Ոմանց համար դա կարող էր թվալ հետաքրքիր համընկնում, բայց Ուեթենների ընտանիքի համար այն հստակորեն դաս էր Տիրոջից այն մասին, որ Նա հիշում է Իր խոստումները նրանց, ովքեր հավատարմորեն վճարում են իրենց տասանորդները:

Երբ երեխա էի, ես սիրում էի լսել այդ պատմությունը, որովհետև այն ձեռքով դեպի լեռները որսորդության և ձկնորսության ճամբարային ուղևորության մասին էր: Եվ ես սիրում էի այն, որովհետև դա ուսուցանում էր, որ երբ մենք հնազանդվում ենք պատվիրաններից, մենք օրհնվում ենք: Մի քանի բան այս պատմությունից մենք բոլորս կարող ենք սովորել տասանորդի մասին:

Առաջինը, դուք կնկատեք, որ տասանորդի վճարումը այս դեպքում կապված չէր կանխիկ եկամտի հետ: Ուեթենները որոշեցին օգտագործել իրենց առաջին կանխիկ եկամուտը տասանորդի համար, որովհետև նրանք լավ էին ապրել իրենց կենդանիների և իրենց այգու տված մրգի և բանջարեղենի շնորհիվ: Նրանք ակնհայտորեն պարտավորված էին զգում Տիրոջը, իրենց օրհնությունների համար:

Դա հիշեցում է Տիրոջ խոսքերի

առնչությամբ, երբ Նա հարցրեց. «Մի՞թե մարդ Աստուած կխաբէ, որ դուք ինձ խաբում էք»: Մարդիկ հարցրեցին. «Ի՞նչ բանում ենք քեզ խաբում»: Եվ Տերը որոտաց ի պատասխան. «Տասանորդում եւ ընծայումը» (Մաղաքիա Գ.8): Այո, եղբայրներ և քույրեր, ճիշտ ինչպես Ջոն և Իդա Ուեթենները տարիներ առաջ այդ ամռանը հասկացան, որ մենք բոլորս պարտք ենք Տիրոջը: Եկեք չմեղադրվենք Աստծուն խաբելու համար: Եկեք ազնիվ լինենք և վճարենք մեր պարտքերը Տիրոջը: Նա խնդրում է ընդամենը 10 տոկոսը: Տիրոջը մեր պարտքը վճարելով ազնիվ լինելը կօգնի մեզ ազնիվ լինել մեր մերձավորներ հետ:

Հաջորդ բանը, որ ես նկատեցի այս պատմության մեջ այն էր, որ իմ տատիկն ու պապիկը վճարեցին տասանորդն անկախ իրենց ընտանիքի աղքատիկ ֆինանսական վիճակից: Նրանք գիտեին Տիրոջ պատվիրանները, նրանք վերագրում էին սուրբ գրություններն իրենց (տես 1 Նեփի 19.23-24) և նրանք հնազանդվեցին օրենքին: Մա այն է, ինչ Տերը սպասում է ողջ իր ժողովրդից: Նա սպասում է մեզանից, որ մենք տասանորդ վճարենք, ոչ թե մեր առատությունից կամ ընտանիքի բյուջեյի «ավելցուկներից», այլ, ինչպես Նա պատվիրել է հին

դարերում, մեր եկամտի «առաջ-նեկներին», լինի դա քիչ, թե շատ: Տերը պատվիրել է. «Արմտիքների . . . երեխայրինները մի ուշացնիր» (Ելից ԻԲ.29): Իմ անձնական փորձառության համաձայն, հավատարմորեն տասանորդ վճարելու ամենաճիշտ ձևը, եկամուտ ստանալուն պես, այն անմիջապես վճարելն է: Փաստորեն ես գտել եմ, որ դա միակ ձևն է:

Մենք սովորում ենք իմ տատիկ ու պապիկ Ուեթենից, որ տասանորդը իսկապես փողի հարց չէ, դա հավատքի հարց է՝ հավատքի առ Տերը: Նա խոստանում է օրհնություններ, եթե մենք հնազանդվենք Նրա պատվիրաններին: Պարզապես Ջոն ու Իդա Ուեթենները ցույց տվեցին մեծ հավատք, վճարելով իրենց տասանորդը: Եկեք ցույց տանք մեր հավատքն առ Տերը, վճարելով մեր տասանորդը: Վճարեք այն առաջինը, վճարեք այն ազնվորեն: Եկեք ուսուցանենք մեր երախաներին վճարել տասանորդ նույնիսկ իրենց օրաբաժնից կամ այլ եկամտից, իսկ հետո եկեք տանենք նրանց մեզ հետ տասանորդի կարգավորման ժամանակ, որպեսզի նրանք իմանան մեր օրինակի և Տիրոջ հանդեպ սիրո մասին:

Հնարավոր է, որ թյուրըմբռնում լինի իմ տատիկի ու պապիկի այս պատմության հետ կապված: Մենք կարող ենք եզրակացնել, որ քանի որ մենք տասանորդ ենք վճարում փողով, Տերը միշտ կօրհնի մեզ փողով: Ես հակված էի այդպես մտածել, երբ երեխա էի: Ես այժմ հասկացել եմ, որ պարտադիր չէ, որ այդպես լինի: Տերը խոստանում է օրհնություններ նրանց, ովքեր վճարում են իրենց տասանորդը: Նա խոստանում է «բանալ . . . երկնքի պատուհանները եւ օրհնություն թափել . . . մինչև որ նորա համար տեղ չլինի» (Մաղաքիա Գ.10): Ես վկայում եմ, որ Նա կատարում է Իր խոստումները և եթե մենք հավատարմորեն վճարում ենք մեր տասանորդը մենք գուրկ չենք մնա կյանքի անհրաժեշտ միջոցներից, բայց Նա չի խոստանում հարստություն: Փողը և բանկային հաշիվները Նրա մեծագույն օրհնությունները չեն: Նա օրհնում է մեզ իմաստությամբ կառավարելու մեր սահմանափակ նյութական

միջոցները, իմաստությամբ, որը հնարավոր է դարձնում մեզ համար ավելի լավ ապրել մեր եկամտի 90 տոկոսով: Այսպիսով, հավատարիմ տասանորդ վճարողները հասկանում են խնայողությամբ ապրելու կարևորությունը և աշխատում են ավելի ինքնապահովող լինել:

Ես սկսել եմ հասկանալ, որ Տիրոջ ամենամեծ օրհնությունները հոգևոր են և դրանք հաճախ կապված են ընտանիքի, ընկերների և ավետարանի հետ: Թվում է, Նա հաճախ տալիս է Սուրբ Հոգու ազդեցության և առաջնորդության հանդեպ առանձնահատուկ զգայունություն ունենալու օրհնություն, հատկապես ամուսնության և ընտանեկան հարցերում, ինչպես օրինակ երեխաներ մեծացնելիս: Այդպիսի հոգևոր զգայունությունը կարող է օգնել մեզ տանը վայելել ներդաշնակություն և խաղաղություն: Նախագահ Ջեյմս Ի. Ֆաուստն ասել է, որ տասանորդի վճարումը գերազանց ապահովագրություն է ամուսնալուծության դեմ («Enriching Your Marriage,» *Liahona*, Apr. 2007, 5):

Տասանորդի վճարումն օգնում է մեզ զարգացնել հանդուրժողական և խոնարհ ու երախտապարտ սիրտ, որը հավկած է «խոստովանել . . . նրա ձեռքը բոլոր բաներում» (Վեհ 59.21): Տասանորդի վճարումը զարգացնում է մեր մեջ մեծահոգի, ներող ու գթառատ Քրիստոսի մաքուր սիրով լի սիրտ: Մենք եռանդուն ենք դառնում ուրիշներին ծառայելու և օրհնելու՝ հնազանդ սրտով Տիրոջ կամքին ենթարկվելու մեջ: Տասանորդ կանոնավոր վճարողները զորացնում են իրենց հավատքը առ Տեր Հիսուս Քրիստոս և զարգացնում են հաստատուն և մնայուն վկայություն Նրա ավետարանի և Նրա եկեղեցու հանդեպ: Այս օրհնություններից ոչ մեկը դրամական կամ նյութական չէ որևէ ձևով, բայց դրանք անկասկած Տիրոջ առավել առատ օրհնություններն են:

Ես վկայում եմ, որ երբ մենք հավատարմորեն վճարում ենք մեր տասանորդը, Տերը բացում է երկնքի պատուհանները և դուրս է թափում մեզ վրա Իր ամենաառատ օրհնությունները: Հիսուս Քրիստոսի անու- նով, ամեն: ■



Երեց Լին Գ. Ռոբբինս
Յոթանասունից

ԻՆՉԱՊԻՍԻ՞ մարդ և կին եք դուք պարտավոր լինել

Թող որ Քրիստոսանման հատկանիշներ զարգացնելու ձեր ջանքերը պասակվեն հաջողությամբ, որպեսզի Նրա կերպարը փորագրվի ձեր դեմքին և Նրա հատկանիշները երևան ձեր վարքագծում:

«**Լ**ինել, թե չլինել»-ը փաստորեն շատ լավ հարց է:¹ Փրկիչն խորհեց այդ հարցը շատ ավելի խորը ձևով, դարձնելով այն կարևոր վարդապետական հարց մեզանից յուրաքանչյուրի համար. «Ինչպիսի՞ մարդ [և կին] եք դուք պարտավոր լինել: Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ՝ ճիշտ ինչպես *ես եմ*» (3 Նեփի 27.27, շեշտադրումն ավելացված է): *Լինել* բայի առաջին դեմքի ներկան է *ես եմ*: Նա մեզ հրավիրում է մեզ վրա վերցնել Իր անունը և Իր էությունը:

Որպեսզի դառնանք ինչպես Նա է, մենք պետք է նույնպես *անենք* այն բաները, որ Նա *արեց*. «Ճշմարիտ, ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, այս է իմ ավետարանը. և դուք գիտեք այն բաները, ինչ դուք պիտի *անենք* իմ եկեղեցում. Քանզի այն գործերը, որոնք դուք տեսաք ինձ *անելիս*, դրանք պետք է նաև դուք *անեք*» (3 Նեփի 27.21, շեշտադրումն ավելացված է):

Լինելն ու *անելն* անբաժանելի են: Որպես փոխկապակցված

վարդապետություններ դրանք ամրացնում և խթանում են մեկը մյուսին: Օրինակ, հավատքը ոգեշնչում է մարդուն աղոթել, իսկ աղոթքն, իր հերթին, զորացնում է մարդու հավատքը:

Փրկիչը հաճախ մերժում էր նրանց, ովքեր *անում* էին առանց *լինելու*, անվանելով նրանց կեղծավորներ. «Այս ժողովուրդը շրթունքներով է պատվում ինձ, իսկ նորանց սիրտը ինձանից հեռացած ջոկուած է» (Մարկոս Է.6): *Անել* առանց *լինելու* կեղծավորություն է կամ փորձ՝ կեղծելով լինել այն, այնպիսին՝ ձևանալ:

Եվ ընդհակառակը, *լինելն* առանց *անելու* անիմաստ է, քանի որ «այսպես էլ հաւատքը, եթե գործ չունենայ, ըստ ինքեան *մեռած է*» (Հակոբոս Բ.17, շեշտադրումն ավելացված է): Առանց *անելու* *լինելը*, իրականում, *լինել չէ*, այլ ինքնախաբեություն, այն նշանակում է, որ անձն համոզված է, թե բարի, մինչդեռ միայն նրա մտադրություններն են բարի: